

Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη

Δύο μόλις χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα φαίνεται ότι αρκούν για όσους επιχειρούν να βυθίσουν τον αντιφασισμό στη λήθη της ανάθεσης, της παραίτησης και της ματαιότητας. Οχι όμως για όσους δε διαθέτουν κοντή μνήμη. Στις 18/09/2013, ο Παύλος μάχεται μόνος του ένα τάγμα εφόδου δεκάδων χρυσαυγιτών στην οδό Π. Τσαλδάρη στο Κερατσίνι, που καταφτάνει συντεταγμένα στην περιοχή για να συνεχίσει εναντίον του τα νυχτερινά πογκρόμ τραμπουκισμών, ξυλοδαρμών και δολοφονιών πάνω σε μετανάστες, τις επιθέσεις σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, τον κόσμο του αγώνα, σε μέλη της LGBTQI κοινότητας και σε οτιδήποτε διαφοροποιείται από τα ορθόδοξα, πατριαρχικά, εθνικιστικά γούστα. Επιθέσεις και δολοφονίες που νομιμοποιούνται από έναν διαχρονικό και διάχυτο καθεστωτικό ρατσισμό που τα χρόνια της κρίσης και της λεηλασίας, από το 2009 και έπειτα, οξύνθηκε και οργανώθηκε από το κράτος, το κεφάλαιο και τα ΜΜΕ ως κεντρικό στοιχείο συνοχής της κοινωνικής ομαλότητας. Μέχρι τότε η χρυσή αυγή, μία παρακρατική και ΚΥΠατζίδικη οργάνωση ναζιστικής ιδεολογίας που λειτουργεί πανομοιότυπα από τα μέσα της δεκαετίας του '80, δεν ξεπερνούσε πανελλαδικά τις λίγες εκατοντάδες μελών και υποστηρικτών και τα μηδενικά ποσοστά στις εκλογικές διαδικασίες. Η κατακόρυφη άνοδός της τα τελευταία χρόνια δεν αποτελεί ένα «ιδιότυπο φαινόμενο της κρίσης», ούτε «καρκίνωμα της αστικής δημοκρατίας» αλλά μία οργανική εφεδρεία της, μία συνειδητή επιλογή της κυριαρχίας και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Η κοινωνική επιρροή της και η ανοχή απέναντί της διευρύνθηκαν μόνο εφόσον ο κρατικός και μιντιακός δημόσιος λόγος ταυτίστηκε με την πολιτική της ατζέντα (αντιμεταναστευτική πολιτική, θεσμικός ρατσισμός, ασφάλεια και αστυνόμευση, εγκληματοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων) παρέχοντάς της την άνεση και την ευχέρεια να στήσει μαζί με την ελληνική αστυνομία φασιστικά απαρτχάιντ στον Αγιο Παντελεήμονα στο κέντρο της Αθήνας και να πριμοδοτήσει την πολιτική της καταξίωση στα έδρανα του κοινοβουλίου.

Την περίοδο λίγο πριν την δολοφονία του Παύλου, η θεσμική παρουσία της χρυσής αυγής έχει καθιερωθεί σε τέτοιο βαθμό που το καθεστώς συζητάει ανερευθρίαστα ακόμα και τη συμμετοχή της σε κυβερνητικό σχήμα, την ίδια στιγμή που οι βουλευτές του κόμματος ανακοινώνουν ότι η δράση της οργάνωσης θα έχει διπλή μορφή, τόσο μέσα στο κοινοβούλιο όσο και στους δρόμους με ευθείς αλλά και υπονοούμενες απειλές εκκαθάρισης προς τον εσωτερικό εχθρό, καθώς ήδη τα τάγματα εφόδου της οργάνωσης έχουν στηθεί πανελλαδικά και έχουν θεσμίσει τόσο τις στρατιωτικές παρελάσεις τους στις γειτονιές όσο και τα νυχτερινά μαχαιρώματα. Πλέον επιχειρούν να εντάξουν δυναμικά στις θρασύδειλες επιθέσεις τους, τους πολιτικούς τους αντιπάλους και όσους αντιστέκονται στη φασιστική πανούκλα, όπως

ο ίδιος ο Φύσσας. Αλλωστε, λίγες μέρες πριν και λίγα χιλιόμετρα μακριά, στο Πέραμα των εφοπλιστικών και εργολαβικών συμφερόντων, είχε προηγηθεί η δολοφονική επίθεση κατά συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, ενώ το Πέραμα και πρωτίστως η Νίκαια αποτελούσαν κομβικά σημεία λειτουργίας και οργάνωσης των ταγμάτων εφόδου. Ο Παύλος, λοιπόν, αντιμετώπισε σε μία τέτοια πολιτική συγκυρία δεκάδες πολιτικούς απόγονους των ταγματασφαλιτών, μέχρι ένας εξ αυτών, ο Γιώργος Ρουπακιάς, να τον μαχαιρώσει στην καρδιά.

Η στάση του Παύλου όσο μοιραία και αν εξελίχθηκε, δεν ήταν ούτε απονενοημένη ούτε και προδιαγεγραμμένη. Η επιλογή του να μείνει και να δώσει μάχη ενάντια στους επιτιθέμενους φασίστες είχε σαφέστατες κοινωνικές αναφορές, καθώς αντανakλούσε μία ευρύτερη κοινωνική δυναμική που ουδέποτε ανέχτηκε πόσο μάλλον υπέκυψε στον φασισμό. Σε αντίθεση με τους πολιτικούς θεσμούς και τις οργανώσεις, ένα μεγάλο κοινωνικό ρεύμα και ο ευρύτερος κόσμος των αυτοοργανωμένων αντιστάσεων έθεσαν εξ αρχής ένα ισχυρό ανάχωμα στο μακρύ χέρι της εξουσίας, σε αντιστοιχία και συνέχεια των ευρύτερων κοινωνικών και απελευθερωτικών αγώνων ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Και ήταν η ίδια κοινωνική δυναμική με χιλιάδες κόσμου σε ολόκληρη την επικράτεια που την επόμενη μέρα της δολοφονίας του Παύλου, πήρε σαφή και ορατή θέση ενάντια στον φόβο, την απάθεια και την ανάθεση των ζώων μας, ξεδιπλώνοντας την οργή της ενάντια στο φασισμό και στο σύστημα που τον θρέφει αλλά και την αλληλεγγύη της σε κάθε μορφής καταπιεζόμενο. Και από τη στιγμή που αυτή η κοινωνική ρήξη συνέβη σε μία περίοδο γενικευμένης ύφεσης των κεντρικών κινητοποιήσεων, σήμανε και τον κώδωνα του κινδύνου για την εξουσία, η οποία είδε στον ακηδεμόνευτο αντιφασισμό των «από κάτω» ένα κίνδυνο επανασυσπείρωσης των κοινωνικών και πολιτικών αρνήσεων.

Ο θεσμικός αντιφασισμός και τα παραμύθια της Χαλιμάς

Οι διώξεις και οι φυλακίσεις ορισμένων μελών και βουλευτών της χρυσής αυγής δημιούργησαν ένα κακόγουστο ανέκδοτο, αυτό του «κρατικού αντιφασισμού». Τα ίδια επιτελεία, οι ίδιες αρχές, τα ίδια ΜΜΕ και οι ίδιοι θεσμοί που πριμοδότησαν, ανέχτηκαν, βοήθησαν, φλέρταραν, συνεργάστηκαν ή σιώπησαν στην πολιτική και κοινωνική ανέλιξη του ναζιστικού μορφώματος, εν μία νυκτί μετατράπηκαν σε δήθεν σοκαρισμένους και λάβρους επικριτές της. Λίγες μέρες αργότερα, οι εισαγγελικές και αστυνομικές αρχές που ανέκαθεν συνεργάζονταν με τα παρακρατικά σκουπίδια και συγκάλυπταν τις ενέργειές τους ανέλαβαν να διερευνήσουν τη δράση μίας οργάνωσης που προέρχεται από τα σπλάχνα τους και λειτουργούσε εις γνώση τους. Είναι η απαρχή μίας σειράς νομικών κατηγοριών και προφυλακίσεων που επιχειρήσαν να επισκιάσουν, να αποπροσανατολίσουν και εν τέλει να ποδηγετήσουν την κοινωνική κατακραυγή με μία πρόφαση δικαιοσύνης, η οποία επιχειρεί να πείσει πως ο φασισμός πολεμιέται σε δικαστικές αίθουσες με αποφάσεις και ρητοριστικές αγορεύσεις και όχι με το ξεχέρσωμα των εξουσιαστικών σχέσεων που διαποτίζουν την κοινωνία και τον τροφοδοτούν.

Σήμερα, αποδεικνύεται στην πράξη ότι ο θεσμικός αντιφασισμός δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μία εξισορροπητική κίνηση της κυριαρχίας για ίδιον όφελος και κυρίως για την αποδυνάμωση του ακηδεμόνευτου και αντιθεσμικού αντιφασισμού. Ενός αντιφασισμού που δεν εξαντλείται εκεί που ο φασισμός εκδηλώνεται και συγκροτείται ως πολιτικό πρόγραμμα (όπως σε μία οποιαδήποτε χρυσή αυγή) αλλά που συνεχίζει να αγωνίζεται ενάντια σε κάθε γενεσιουργό αιτία του και στις κοινωνικές σχέσεις εντός των οποίων αυτός ζυμώνεται ή φυτοζωεί. Με το πέρας των όποιων αρχικών κραδασμών και μετά από σειρά ενδοθεσμικών διεργασιών (που συνέβησαν και εντός της ίδιας της χρυσής αυγής), το σύστημα που θα «έριχνε άπλετο φως» στην οργάνωση και τα ΜΜΕ που είδαν τις σβάστικες μόλις μετά από... 25 χρονιά χυδαίας επίδειξης, απελευθερώνουν τους «ήρωες» πλέον χρυσαυγίτες και τους επιστρέφουν ακέραιους και το ίδιο επικίνδυνους, αν όχι περισσότερο ριζωμένους στο πολιτικό προσκήνιο, πριν καν συμπληρωθούν 2 χρόνια από τη δολοφονία του Φύσσα.

Ωστόσο, ο θεσμικός αυτός συρφετός δεν έμεινε μόνο στην παραγωγή ψευδών και εφήμερων εντυπώσεων μίας δήθεν αντιφασιστικής αγωνίας. Πλέον, φορώντας τον μανδύα ενός όψιμου και κούφιου αντιφασισμού, η κρατική και πολιτική διαχείριση ήταν έτοιμες να αναπληρώσουν το κενό που άφησε πίσω της χρυσή αυγή. Η απόσυρση των ταγμάτων εφόδου από τους δρόμους σήμανε την ποιοτική αναβάθμιση της αστυνομικής βαρβαρότητας σε γειτονιές και σε πόλεις. Ο ρατσιστικός και εθνικιστικός λόγος της χρυσής αυγής έγινε η επίσημη ρητορεία αλλά και το πολιτικό πρόγραμμα του κράτους, με τρανταχτό παράδειγμα την διαχείριση των μεταναστευτικών ροών μέσω της αύξησης των στρατοπέδων συγκέντρωσης και της δολοφονικής καταστολής εναντίον τους. Παράλληλα, η αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιστάσεων και κινημάτων μπόρεσε να επανέλθει στην ακριβοθώρητη τακτική της «μηδενικής ανοχής».

Από την πρώτη στιγμή της κρατικής αυτής μεταστροφής, ένα διόλου αμελητέο κομμάτι αντιστεκόμενων και αντιφασιστών στάθηκε αμετακίνητα υπέρ του αντιθεσμικού και ακηδεμόνευτου αντιφασισμού. Και με την πάροδο του χρόνου, όταν έπεσαν οι κουρτίνες των πρώτων θεαματικών συλλήψεων και προφυλακίσεων των τέκνων της χωροφυλακής, της αστυνομίας και του στρατού, η στάση αυτή φάνηκε να δικαιώνεται και να απλώνεται ευρύτερα. Απέναντι σε αυτήν την ανυπακοή στις σειρήνες των στημένων δικαστηρίων και της

θεσμικής αφομοίωσης, στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Φύσσα, στις 18/09/2014, το κράτος επέδειξε για άλλη μία φορά σιδηρά πυγμή. Οι αντιφασιστικές πορείες που καλέστηκαν εκείνη τη μέρα στο Κερατσίνι, μέσα σε ένα καθεστώς τρομοκρατίας από κράτος και ΜΜΕ, δέχτηκαν τα ενορχηστρωμένα χτυπήματα της αστυνομικής καταστολής, με τα μπλοκ των αυτοοργανωμένων σχημάτων να στοχοποιούνται με την μεγαλύτερη ένταση. Το αστυνομικό πογκρόμ που εξαπολύθηκε μέσα στις γειτονιές είχε ως αποτέλεσμα 64 συλληφθέντες στο σωρό, το δικαστήριο των οποίων έχει προσδιοριστεί στις 15/10/2015. Παράλληλα, η έκφραση μίας αυτιστικής, ελιτίστικης, αντικοινωνικής και πολεμικής βίας μέσα από διάφορα μπλοκ διαδηλωτών που αποφάσισε να εντάξει στην φασιστική όχθη ακατανόητους στόχους επιθέσεων, τους ίδιους τους διαδηλωτές αλλά και κατοίκους του Κερατσινίου, κατάφερε να θολώσει -όπου δεν ακύρωσε εντελώς- τα νοήματα και τις κοινωνικές απολήξεις των αντιφασιστικών προταγμάτων κατά την πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Φύσσα.

Πρώτη φορά αριστερά σημαίνει πραγμάτωση της εθνικής ενότητας και του θεσμικού ρατσισμού

Μπορεί οι διώξεις των φασιστών να προκαλούν από καχυποψία μέχρι και ειρωνία, μπορεί ο «αντιφασισμός» των μηχανισμών που τον παράγουν να προκαλεί μειδιάματα, ωστόσο δε μένει απαρατήρητη, και σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, η θεσμική μεταπήδηση από την «ανεπηρέαστη απόδοση δικαιοσύνης» στα ποινικά και ιδεολογικά χάρδια απέναντι στον οργανωμένο θάνατο που εξάπλωνε η φασιστική γκρούπα. Ούτε επίσης και οι ασκήσεις νομιμοφροσύνης που επιδεικνύουν οι «πολιτικά διωκόμενοι» παρακρατικοί ναζιστές, προκειμένου να επανέλθουν στο πολιτικό προσκήνιο καλύτερα οργανωμένοι και πιο προσεκτικοί, τουλάχιστον σε ότι αφορά τις επιθέσεις και τους τραμπουκισμούς τους. Ωστόσο, όλα αυτά θα είχαν πολύ μικρότερη σημασία αν δε συνέβαιναν σε μία πολιτική συγκυρία η οποία τιμμεντώνει στη κοινωνική ζωή όλα όσα συγκροτούν τις φασιστικές οργανώσεις: το έθνος, την πατρίδα, τον «περιούσιο λαό της» και την ελληνικότητα.

Από τις αρχές του 2015, η «νέα», «ελπιδοφόρα» αριστερή διακυβέρνηση σήμανε την ολοκληρωτική επίθεση στους κοινωνικούς αγώνες και τις αντιστάσεις, όχι τόσο μέσω της κατασταλτικής βαρβαρότητας (που δεν αρνήθηκε ωστόσο να χρησιμοποιήσει πολλάκις), αλλά κυρίως μέσω μίας συστηματικής αφομοίωσης των κοινωνικών αρνήσεων σε βαθμό απονέκρωσης, η οποία είχε ξεκινήσει από το 2012 όταν ο ΣΥΡΙΖΑ βρισκόταν στα έδρανα της αξιωματικής αντιπολίτευσης και κορυφώθηκε φέτος μέσα από τα κυβερνητικά πόστα. Πολλά μπορούν να ειπωθούν για αυτού του είδους την κρατική διαχείριση: από τα ανεκδιήγητα «σκισίματα» των μνημονίων που κατέληξαν σε υπογραφή νέων, από την «ελπίδα» που μετατράπηκε σε εφιάλτη, από την «κάθαρση της διαπλοκής» που σήμανε την παλινόρθωση της κοινοβουλευτικής διαδικασίας και της πλήρως απαξιωμένης μέχρι τότε βουλής, από τους «αγώνες του μέλλοντος» που εξελίχθηκαν σε τηλεοπτικά θεάματα. Αυτό που έχει σημασία όμως στο προκείμενο είναι η πλήρης ενσωμάτωση των εθνικών ψευδαισθήσεων και της πατριδολαγνίας.

Μπορεί παραδοσιακά οι σχέσεις αριστεράς και εθνικής ιδέας να μην ήταν ποτέ διαχωρισμένες ούτε εχθρικές, ωστόσο διατηρούταν τουλάχιστον μία αινιγματική αμφισημία. Με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όμως, η εθνική ενότητα γνώρισε ίσως τη μεγαλύτερη αποδοχή της μετά την πρώτη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση του ΠΑΣΟΚ τη δεκαετία του '80. Δεν είναι μόνο ότι ο αριστερός ΣΥΡΙΖΑ διακηρύττει την «αγαστή και άψογη» συνεργασία με ένα ακροδεξιό μόρφωμα, ούτε και η υπόσχεση για τη συνέχιση αυτής της συνεργασίας σε μελλοντικές κυβερνήσεις. Είναι η γενικότερη ενσωμάτωση του έθνους και του πατριωτισμού στον πυρήνα της αριστερής ρητορείας και του κυβερνητικού προγράμματος, κάτι που αφορά επίσης και τους αποχωρήσαντες από τον ΣΥΡΙΖΑ που καθόλου τυχαία επαναβαπτίστηκαν ως «Λαϊκή Ενότητα». Είναι η διαμόρφωση μίας αντίστοιχης κοινωνικής αποδοχής της «ελληνικότητας» που όχι μόνο συστρατεύεται τυφλά με όποιον διατείνεται ότι εκφράζει το «εθνικό καλό» από οποιοδήποτε φάσμα της πολιτικής σκηνής (από την αριστερά έως και τους ναζιστές), αλλά αναμοχλεύει έναν γνώριμο και αντιδραστικό συντηρητισμό (σωβινισμός, ξενοφοβία, εξατομίκευση και μικροαστικά ανταντακλαστικά) δίνοντάς του ξανά τον χώρο και τη δυνατότητα να βρει έκφραση στο κοινωνικό πεδίο.

Εφόσον το οξυγόνο του φασισμού βρίσκεται στους επίπλαστους διαχωρισμούς, στον εθνικισμό, στο ρατσισμό, στην πατριαρχία, στην ιδιοκτησία, στη θρησκευτική μισαλλοδοξία κ.ο.κ., είναι φυσικό ότι οι μετανάστες/ριες αποτελούν το μήλο της έριδος για τους νεκροθάφτες της κοινωνικής αλληλεγγύης και απελευθέρωσης (όπως επίσης και μία σειρά άλλων θεμάτων όπως οι οικονομικές ατλαντίδες των ΑΟΖ, οι «προαιώνιοι εχθροί τούρκοι», ο ισλαμισμός κ.α.). Αυτό που πρόσφερε η αριστερή διακυβέρνηση είναι η ολοκλήρωση του θεσμικού ρατσισμού υπό το μανδύα ενός ανθρωπισμού που ζέχνει από το ιδεολόγημα της ανωτερότητας. Γιατί ακόμα και αν το «πρόβλημα των μεταναστών» δε λύνεται για την αριστερά με τους δεξιές εμπνεύσεως φράχτες και τις δολοφονίες, ωστόσο ούτε οι φράχτες στον Εβρο έπεσαν, ούτε οι δολοφονίες στο Αιγαίο έπαυσαν, αλλά

ούτε σταμάτησε η ανακήρυξη των μεταναστευτικών ροών ως «πρόβλημα». Απεναντίας, κανένα «πρόβλημα» δεν αποτελεί η ενεργή συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην κατοχή, στους πολέμους, στην υποστήριξη στρατιωτικών πραξικοπημάτων (Αίγυπτος) και ναζιστικών μορφωμάτων (Ουκρανία) και στη καταδυνάστευση της Μέσης Ανατολής, των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης, της Αφρικής και ενός κομματιού της Ασίας από τα δυτικά «πολιτισμένα» κράτη που μεταλαμπαδεύουν τα δημοκρατικά ήθη με φωτιά και τσεκούρι, καταστρέφοντας ολόκληρες επικράτειες και δημιουργώντας τεράστια μεταναστευτικά και προσφυγικά ρεύματα. Κάπως έτσι, ένα παγκόσμιο ζήτημα κυριαρχικής καταπίεσης, βίας, πολέμου και ξεριζωμού μετατοπίζεται σε ευθύνη των ίδιων των μεταναστών και αντιμετωπίζεται με τον αρχοντοχωριατισμό του «μικρού, υπό ιστορική δοκιμασία αλλά περήφανου ελληνικού έθνους» που μαστίζεται από τους τρομολαγνικούς εφιάλτες των πολιτικών, των αφεντικών και των ΜΜΕ.

Ο φασισμός τσακίζεται στους δρόμους

Με ή χωρίς χρυσές αυγές, ο αντιφασιστικός αγώνας είναι κρίσιμος και ζωντανός, όσο το σύστημα που τον γεννά και τον θρέφει παραμένει στη θέση του. Η δεύτερη επέτειος της θρασύδειλης δολοφονίας του Παύλου Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της χρυσής αυγής μπορεί να συμπίπτει με μία ακόμα διαδικασία εθνικών εκλογών αλλά αυτό αποτελεί έναν ακόμα λόγο έκφρασης της αντιφασιστικής δράσης. Γιατί οι κάλπες και οι θεσμικές σειρήνες δεν αλέθουν μόνο τις κοινωνικές αντιστάσεις στο μύλο της ανάθεσης και της ματαιοδοξίας προσφέροντας φρούδες ελπίδες στους υπηκόους-ψηφοφόρους αλλά καθιερώνουν την φασιστική πανούκλα στην ημερήσια διάταξη και στην παραγωγή πολιτικής. Ενάντια στην ηττοπάθεια, την παραίτηση, τις εκλογικές αυταπάτες, την ανάθεση των ζώων μας σε «σωτήρες», τον κοινωνικό κανιβαλισμό και τους διαχωρισμούς, οι ακηδεμόνευτοι και αυτοργανωμένοι αγώνες εξακολουθούν να είναι το μόνο ανάχωμα στην εξουσία και τον φασισμό και ο μόνος δρόμος για την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση και την αλληλεγγύη.

ΦΑΣΙΣΤΕΣ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕΝ ΣΥΓΚΩΡΟΥΜΕ

Ρεσιτάλο (Κεραιονήσι), Συνέλευση Παιδείας Κεραιονησιού-Αραπεταώνα, Τροφή, Κατάληψη Σινιάλο (Αγιάλιω), Θεοτόκης (Ίλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτων, Ίλιον)